Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

22. ledna 2015 *

„Řízení o předběžné otázce — Duševní vlastnictví — Autorské právo a práva s ním související — Směrnice 2001/29/ES — Článek 4 — Právo na rozšiřování — Pravidlo vyčerpání — Pojem ‚předmět' — Přenos obrazu chráněného díla z papírového plakátu na malířské plátno — Nahrazení nosiče — Dopad na vyčerpání"

Ve věci C-419/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) ze dne 12. července 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 24. července 2013, v řízení

Art & Allposters International BV

proti

Stichting Pictoright,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Lenaerts, místopředseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce čtvrtého senátu, K. Jürimäe (zpravodajka), M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: P. Cruz Villalón,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. května 2014,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Art & Allposters International BV T. Cohen Jehoramem a P. N. A. M. Claassenem, advocaten,

— za Stichting Pictoright M. van Heezik, A. M. van Aerdem a E. J. Hengeveldem, advocaten,

— za francouzskou vládu D. Colasem a F.-X. Bréchotem, jako zmocněnci,

— za vládu Spojeného království V. Kaye, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s N. Saundersem, barrister,

— za Evropskou komisi J. Samnadda a F. Wilmanem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 11. září 2014,

* Jednací jazyk: nizozemština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Art & Allposters International BV (dále jen „Allposters“) a Stichting Pictoright (dále jen „Pictoright“), jehož předmětem je případné porušení autorských práv, které vykonává Pictoright, ze strany společnosti Allposters, vyplývající z přenášení obrazů chráněných děl z papírového plakátu na malířské plátno, jakož i z prodeje daných obrazů na tomto novém nosiči.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Smlouva WIPO o právu autorském

3 Světová organizace duševního vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 smlouvu WIPO o právu autorském (dále jen „Smlouva WIPO o právu autorském“). Tato smlouva byla schválena jménem Evropského společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).

4 Uvedená smlouva stanoví v čl. 1 odst. 4, že smluvní strany musí vyhovět článkům 1 až 21 a příloze Úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl, jež byla podepsána v Bernu dne 9. září 1886 (Pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění pozměněném dne 28. září 1979 (dále jen „Bernská úmluva“).

5 Článek 6 smlouvy WIPO o právu autorském, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, stanoví:

„1) Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo jiným převodem vlastnictví.

2) Žádné ustanovení této smlouvy neomezuje volnost smluvních stran, aby popřípadě stanovily podmínky, za nichž se po prvním prodeji nebo jiném převodu vlastnictví originálu nebo rozmnoženiny díla, uskutečněném se svolením autora, uplatní vyčerpání práva uvedeného v odstavci 1).“

Bernská úmluva

6 Článek 12 Bernské úmluvy, nadepsaný „Právo na zpracování, úpravu a jinou změnu“, stanoví:

„Autoři literárních nebo uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení k zpracování, úpravám nebo k jiným změnám svých děl.“

Unijní právo

7 V bodech 9, 10, 28 a 31 odůvodnění směrnice 2001/29 se uvádí:

„(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvory zásadní. […]

(10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu […]

[…]

(28) Ochrana autorského práva podle této směrnice zahrnuje výlučné právo na kontrolu distribuce díla, které je součástí hmotného předmětu. Prvním prodejem originálu díla nebo jeho rozmnoženin nositelem autorského práva ve Společenství nebo s jeho souhlasem je vyčerpáno právo na kontrolu dalšího prodeje tohoto předmětu ve Společenství. Toto právo by nemělo být vyčerpáno ve vztahu k originálu díla nebo k jeho rozmnoženinám prodaným nositelem autorského práva nebo s jeho souhlasem mimo Společenství. […]

[…]

(31) Mezi různými skupinami nositelů práv stejně jako mezi různými kategoriemi nositelů práv a uživatelů chráněných předmětů ochrany [uživatelů předmětů ochrany] musí být zajištěna přiměřená rovnováha práv a zájmů. Stávající výjimky a omezení práv stanovené členskými státy je třeba s ohledem na nové elektronické prostředí přehodnotit. Stávající rozdíly ve výjimkách a omezeních určitých omezených úkonů mají přímé záporné účinky na fungování vnitřního trhu v oblasti autorského práva a práv s ním souvisejících. Takové rozdíly by se mohly zvýraznit dalším rozvojem mezinárodního užívání děl a rozvojem činností překračujících hranice. Pro zajištění náležitého fungování vnitřního trhu je třeba takové výjimky a omezení vymezit více harmonickým způsobem. Míra harmonizace by měla vycházet z dopadu těchto výjimek a omezení na hladké fungování vnitřního trhu.“

8 Článek 2 této směrnice, nadepsaný „Právo na rozmnožování“, zní:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmikoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

[…]“

9 Článek 4 uvedené směrnice, nadepsaný „Právo na rozšiřování“, stanoví:

„1. Členské státy stanoví pro autory u originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování prodejem nebo jiným způsobem.

2. Právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla ve Společenství nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu ve Společenství uskutečněn nositelem práv nebo s jeho souhlasem.“

Nizozemské právo

10 Článek 4 odst. 1 směrnice 2001/29 byl do vnitrostátního práva proveden prostřednictvím článku 1 a čl. 12 odst. 1 bodu 1 zákona o autorském právu (Auteurswet) ze dne 23. září 1912 (dále jen „zákon o autorském právu“).

11 Článek 1 uvedeného zákona stanoví:

„Autorské právo je výlučné právo autora literárního, vědeckého nebo uměleckého díla nebo jeho právních nástupců takové dílo zveřejnit nebo rozmnožit, s výjimkou zákonem stanovených omezení.“

12 Článek 12 odst. 1 téhož zákona stanoví:

„Zveřejněním literárního, vědeckého nebo uměleckého díla se rozumí zejména:

1 zveřejnění rozmnoženiny celého díla nebo jeho části […]“

13 Článek 12b zákona o autorském právu, jehož účelem je provést čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 do vnitrostátního práva, zní:

„Byla-li rozmnoženina literárního, vědeckého nebo uměleckého díla poprvé uvedena na trh převodem vlastnického práva v některém z členských států Evropské unie nebo ve státě, který je smluvní stranou Dohody o Evropském hospodářském prostoru [(EHP)], svým autorem nebo jeho právním nástupcem nebo s jeho svolením, nepředstavuje uvedení této rozmnoženiny na trh jiným způsobem, s výjimkou nájmu nebo půjčky, porušení autorského práva.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

14 Pictoright je nizozemská organizace pro kolektivní správu autorských práv, která zastupuje zájmy nositelů autorských práv, již jsou jejími členy. Na základě dohod se zahraničními entitami se stejným předmětem činnosti zastupuje též zájmy zahraničních umělců a jejich dědiců v Nizozemsku. Pictoright je zmocněna vykonávat autorská práva jménem jejich nositelů zejména prostřednictvím udělování licencí a zabraňováním porušování těchto práv.

15 Allposters uvádí prostřednictvím svých webových stránek na trh plakáty a jiné reprodukce, na nichž jsou vyobrazena díla slavných umělců, na něž se vztahují autorská práva vykonávaná Pictoright. Allposters nabízí reprodukce svým zákazníkům zejména v podobě plakátů, zarámovaných plakátů, plakátů na dřevě nebo vyobrazení na malířském plátně. Při výrobě posledně uvedeného výrobku je nejprve na papírový plakát zobrazující zvolené dílo nanesena plastová folie (laminát). Následně je obraz reprodukovaný na plakátu přenesen s použitím chemického postupu z papíru na malířské plátno. Nakonec je toto plátno napnuto na dřevěný rám. Při tomto postupu obraz díla z papírového nosiče zmizí. Allposters označuje tento postup a jeho výsledek jako „přenos na plátno“.

16 Pictoright se ohradila proti prodeji přenosů na plátno s reprodukcemi děl chráněných autorskými právy bez svolení jejích klientů, nositelů těchto autorských práv, a pod hrozbou podání žaloby vyzvala Allposters, aby od této činnosti upustila.

17 Allposters odmítla této výzvě vyhovět, a Pictoright tedy proti ní podala k Rechtbank Roermond (soudu prvního stupně v Roermondu) žalobu, ve které se domáhala upuštění od veškerého přímého i nepřímého porušování autorských práv a osobnostních práv nositelů těchto práv.

18 Rechtbank Roermond tuto žalobu rozsudkem ze dne 22. září 2010 zamítl. Pictoright pak podala proti tomuto rozsudku odvolání k Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (odvolacímu soudu v 's-Hertogenbosch), který rozsudkem ze dne 3. ledna 2012 prvostupňový rozsudek zrušil a návrhovým žádáním Pictoright z velké části vyhověl.

19 Podle odvolacího soudu představuje prodej plakátu nebo plátna reprodukujícího umělecké dílo „zveřejnění" ve smyslu nizozemského práva. Z rozsudku Hoge Raad der Nederlanden ze dne 19. ledna 1979 (NJ 1979/412, Poortvliet) totiž vyplývá, že je-li rozmnoženina díla uvedená na trh nositelem práva veřejně rozšiřována v jiné formě, dochází k novému zveřejnění ve smyslu článku 12 zákona o autorském právu, jelikož osoba, která tuto novou formu dané rozmnoženiny uvádí na trh, má tak nové možnosti využití (dále jen „judikatura Poortvliet"). Gerechtshof te 's-Hertogenbosch konstatoval, že papírový plakát uváděný na trh se se svolením nositele autorského práva doznal zásadní změny, která Allposters nabízí nové možnosti využití, jelikož tato změna jí umožňuje účtovat vyšší ceny a oslovit jinou cílovou skupinu, a dospěl k závěru, že uvádění přenosů na plátno na trh představuje zveřejnění, které je podle vnitrostátního práva zakázáno, a argument Allposters vycházející z vyčerpání práva na rozšiřování odmítl.

20 Allposters podala kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu. Zpochybňuje zejména relevantnost judikatury Poortvliet a způsob, jakým byly vyloženy pojmy „vyčerpání" a „zveřejnění", jež jsou podle ní harmonizovány na unijní úrovni. Allposters se domnívá, že k vyčerpání práva na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 dochází v případě rozšiřování díla, které je součástí hmotného předmětu, byl-li tento předmět uveden do prodeje nositelem autorského práva nebo s jeho svolením. Případná pozdější změna tohoto předmětu nemá žádný důsledek pro vyčerpání práva na rozšiřování. Pictoright naproti tomu tvrdí, že právo na zpracování v oblasti autorského práva není v unijním právu harmonizováno, takže judikatura Poortvliet je nadále platná a přinejmenším je v souladu s unijním právem.

21 Za těchto okolností se Hoge Raad der Nederlanden rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Upravuje článek 4 směrnice 2001/29 odpověď na otázku, zda lze právo nositele autorských práv na rozšiřování díla použít na reprodukci díla chráněného autorským právem, které bylo zveřejněno a dodáno v EHP nositelem práv nebo s jeho svolením, pokud tato reprodukce následně prošla změnou týkající se formy a v této formě je znovu uvedena na trh?

2) a) V případě kladné odpovědi na otázku 1: má okolnost, že došlo ke změně ve smyslu otázky 1, v daném případě dopad na zodpovězení otázky, zda dochází k zabránění či prolomení vyčerpání ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29?

b) V případě kladné odpovědi na otázku 2 a): jaká kritéria je třeba stanovit v tomto případě, aby bylo možné hovořit o změně týkající se formy reprodukce, která brání nebo prolamuje vyčerpání ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29?

c) Nechávají tato kritéria prostor pro kritérium rozvinuté v nizozemském vnitrostátním právu, podle kterého již nelze hovořit o vyčerpání, když další prodejce dal reprodukcím jinou formu a v této formě je veřejně rozšiřoval (rozsudek Hoge Raad ze dne 19. ledna 1979, Poortvliet, NJ 1979/412)?"

K předběžným otázkám

22 Pravomoc Soudního dvora je v řízení podle článku 267 SFEU omezena pouze na přezkum ustanovení unijního práva, aniž může rozhodovat o slučitelnosti vnitrostátního práva, včetně judikatury členských států, s unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudky Triveneta Zuccheri a další v. Komise, C-347/87, EU:C:1990:129, bod 16, jakož i Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, bod 48).

23 Za těchto podmínek je třeba položené otázky, jimiž je nutné se zabývat společně, chápat tak, že se jejich prostřednictvím předkládající soud v podstatě táže, zda se pravidlo vyčerpání práva na rozšiřování stanovené v čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 uplatní v situaci, kdy reprodukce chráněného díla poté, co byla uvedena na trh v Unii se svolením nositele autorského práva, doznala takové změny nosiče, jako je přenos této reprodukce otištěné na papírovém plakátě na plátno, a v této nové formě je znovu uvedena na trh.

24 Úvodem je třeba poznamenat, že Pictoright se domnívá, že v důsledku podstatných změn, kterými prošly plakáty v průběhu přenosu reprodukcí chráněných děl na plátno, jsou tato plátna zpracováním daných děl, na která se právo na rozšiřování nevztahuje. Tvrdí, že právo na zpracování není v oblasti autorského práva v unijním právu harmonizováno, nýbrž jej upravuje článek 12 Bernské úmluvy.

25 Je tudíž nutno přezkoumat, zda okolnosti věci v původním řízení spadají do oblasti působnosti směrnice 2001/29.

26 U práva na zpracování je třeba přisvědčit tomu, že článek 12 Bernské úmluvy přiznává autorům literárních či uměleckých děl výlučné právo udílet svolení k zpracování, úpravám nebo k jiným změnám svých děl a že v uvedené směrnici nelze nalézt žádné odpovídající ustanovení.

27 Nicméně – aniž je nutné podávat výklad pojmu „zpracování“ ve smyslu citovaného článku 12 – postačí konstatovat, že papírový plakát i přenos na plátno obsahují obraz chráněného uměleckého díla, takže coby rozmnoženiny chráněného díla uváděné na trh v Unii spadají do oblasti působnosti čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/29. Toto ustanovení přitom zakotvuje výlučné právo autorů udělit svolení nebo zakázat jakoukoliv formu veřejného rozšiřování originálů jejich děl nebo jejich rozmnoženin prodejem nebo jiným způsobem.

28 Je tudíž třeba konstatovat, že okolnosti věci v původním řízení spadají do oblasti působnosti článku 4 uvedené směrnice.

29 K podmínkám uplatnění pravidla vyčerpání je třeba uvést, že z čl. 4 odst. 2 téže směrnice, plyne, že právo na rozšiřování se u originálu nebo rozmnoženin díla nevyčerpá s výjimkou případu, kdy je první prodej nebo jiný převod vlastnictví takového předmětu v Unii uskutečněn nositelem práv nebo s jeho svolením.

30 Citovaný čl. 4 odst. 2 navíc podle judikatury Soudního dvora neponechává členským státům možnost stanovit jiné pravidlo vyčerpání, než jaké stanoví toto ustanovení, jelikož – jak plyne z bodu 31 odůvodnění směrnice 2001/29 – rozdílnost vnitrostátních právních předpisů v oblasti vyčerpání práva na rozšiřování může přímo ovlivnit řádné fungování vnitřního trhu (v tomto smyslu viz rozsudek Laserdisken, C-479/04, EU:C:2006:549, body 24 a 56).

31 Soudní dvůr vycházel ze znění téhož čl. 4 odst. 2, když rozhodl, že vyčerpání práva na rozšiřování podléhá dvojí podmínce, a sice že jednak originál díla nebo jeho rozmnoženiny byly uvedeny na trhu nositelem práv nebo s jeho svolením, jednak se toto uvedení na trh uskutečnilo v Unii (viz rozsudek Laserdisken, EU:C:2006:549, bod 21).

32 Ve věci v původním řízení je nesporné, že plakáty s reprodukcemi děl slavných umělců, na něž se vztahují autorská práva, jejichž nositele zastupuje Pictoright, byly uvedeny na trh EHP se svolením těchto nositelů.

33 Účastnice původního řízení se ovšem neshodují v otázce, zda se vyčerpání práva na rozšiřování vztahuje k hmotnému předmětu, jehož součástí je dílo nebo jeho rozmnoženina, anebo k vlastní duševní tvorbě autora, a také v otázce, zda taková změna nosiče, jakou provedla Allposters, má dopad na vyčerpání výlučného práva na rozšiřování.

34 Pokud jde zaprvé o předmět práva na rozšiřování, hovoří čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 o prvním prodeji, respektive o prvním jiném převodu vlastnictví „takového předmětu“.

35 V bodě 28 odůvodnění této směrnice se dále uvádí, že „[o]chrana autorského práva podle této směrnice zahrnuje výlučné právo na kontrolu distribuce díla, které je součástí hmotného předmětu“. Podle téhož bodu odůvodnění je „[p]rvním prodejem originálu díla nebo jeho rozmnoženin nositelem autorského práva v [Unii] nebo s jeho souhlasem […] vyčerpáno právo na kontrolu dalšího prodeje tohoto předmětu v [Unii]“.

36 Z ustálené judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že literární a umělecká díla mohou být komerčně využívána prostřednictvím veřejného předvádění, nebo formou reprodukování a uvádění hmotných nosičů při něm vzniklých na trh (rozsudek FDV, C-61/97, EU:C:1998:422, bod 14 a citovaná judikatura).

37 Z výše uvedených úvah vyplývá, že unijní zákonodárce použitím výrazů „hmotný předmět“ a „tento předmět“ hodlal poskytnout autorům kontrolu nad prvním uvedením na trh v Unii pro každý hmotný předmět, jehož součástí je jejich duševní tvorba.

38 Jak správně podotýká Evropská komise, je tento závěr podepřen mezinárodním právem, a zejména smlouvou WIPO o právu autorském, s ohledem na kterou musí pokud možno být směrnice 2001/29 vykládána (v tomto smyslu viz rozsudky Laserdisken, EU:C:2006:549, body 39 a 40; Peek & Cloppenburg, C-456/06, EU:C:2008:232, body 30 a 31; Football Association Premier League a další, C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 189, jakož i Donner, C-5/11, EU:C:2012:370, bod 23).

39 Podle čl. 6 odst. 1 uvedené smlouvy mají totiž autoři literárních a uměleckých děl výlučné právo udílet svolení k zpřístupnění originálu nebo rozmnoženin svých děl veřejnosti prodejem nebo jiným převodem vlastnictví. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že význam pojmu „rozmnoženina“ byl smluvními stranami vysvětlen v dohodnutém prohlášení k článkům 6 a 7 uvedené smlouvy, přijatém na diplomatické konferenci konané dne 20. prosince 1996, na které byla tato smlouva přijata. Podle tohoto prohlášení se „[v]ýrazy ‚rozmnoženiny‘ a ‚originál a rozmnoženiny‘ použité v uvedených článcích jako předměty práva na rozšiřování a práva na pronájem podle zmíněných článků, […] vztahují výlučně na trvalé rozmnoženiny, které lze uvádět do oběhu jako hmotné předměty“.

40 Je tudíž třeba konstatovat, že se vyčerpání práva na rozšiřování vztahuje na hmotný předmět, jehož součástí je chráněné dílo nebo jeho rozmnoženina, byl-li uveden na trh se svolením nositele autorského práva.

41 Zadruhé je třeba přezkoumat, zda má na vyčerpání práva na rozšiřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 dopad skutečnost, že předmět, který byl na trh uveden se svolením nositele autorského práva, doznal následně změn co do svého hmotného nosiče.

42 Ve věci v původním řízení spočívala provedená změna v přenosu obrazu uměleckého díla reprodukovaného na papírovém plakátu na malířské plátno postupem – popsaným v bodě 15 tohoto rozsudku – jenž je dovršen nahrazením papírového nosiče plátnem. Z vyjádření účastnic původního řízení vyplývá, že tato technika umožňuje prodloužit trvanlivost reprodukce, zlepšit kvalitu obrazu ve srovnání s plakátem a výsledek více přiblížit originálu díla.

43 V této souvislosti je nutno konstatovat, jak správně podotýká francouzská vláda, že výsledkem takového nahrazení nosiče, jaké bylo provedeno ve věci v původním řízení, je vznik nového předmětu, jehož součástí je obraz chráněného díla, zatímco plakát jako takový zaniká. Taková změna rozmnoženiny chráněného díla, která výsledek přibližuje více originálu, může ve skutečnosti představovat novou reprodukci tohoto díla ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2001/29, na kterou se vztahuje výlučné právo autora a která vyžaduje jeho svolení.

44 Allposters ovšem tvrdí, že přenos na plátno nelze kvalifikovat jako reprodukci, jelikož nedochází k vytváření dalších rozmnoženin chráněného díla, protože obraz je přenesen a na papírovém plakátu již neexistuje. Ozřejmuje, že nedochází ke změně barvy reprodukující dílo a že samotné dílo není nijak dotčeno.

45 Tuto argumentaci nelze přijmout. Okolnost, že barva je při procesu přenášení zachována, nemůže totiž mít vliv na konstatování, že dochází ke změně nosiče obrazu. Rozhodná je otázka, zda změněný předmět – posuzovaný jako celek – je jako takový fyzicky předmětem, který byl uveden na trh se svolením nositele práv. Ve věci v původním řízení tak tomu podle všeho není.

46 Svolení nositele autorského práva tudíž nepokrývá rozšiřování předmětu, jehož součástí je jeho dílo, byl-li tento předmět po prvním uvedení na trh změněn natolik, že představuje novou reprodukci daného díla. V takovém případě se právo na rozšiřování daného předmětu vyčerpá teprve po prvním prodeji nebo jiném převodu vlastnictví tohoto nového předmětu se svolením nositele příslušného práva.

47 Tento výklad je podepřen hlavním cílem směrnice 2001/29, kterým je – podle bodů 9 a 10 odůvodnění této směrnice – zavedení vysoké úrovně ochrany mimo jiné ve prospěch autorů, která jim umožní obdržet přiměřenou odměnu za užívání jejich děl (viz rozsudky SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 36; Peek & Cloppenburg, EU:C:2008:232, bod 37, jakož i Football Association Premier League a další, EU:C:2011:631, bod 186).

48 Z argumentů účastnic původního řízení předložených Soudnímu dvoru přitom vyplývá, že nositelé autorských práv neudělili svolení, přinejmenším ne výslovné, k rozšiřování přenosů na plátno. Uplatnění pravidla vyčerpání práva na rozšiřování by tudíž připravilo tyto nositele o možnost zakázat rozšiřování těchto předmětů, respektive – v případě rozšiřování – se domáhat přiměřené odměny za komerční využívání děl. V této souvislosti Soudní dvůr již dříve rozhodl, že aby taková odměna byla přiměřená, musí být v přiměřeném poměru k hospodářské hodnotě využívání předmětu ochrany (obdobně viz rozsudek Football Association Premier League a další, EU:C:2011:631, body 107 až 109). U přenosů na plátno účastnice původního řízení připouštějí, že jejich hospodářská hodnota významně převyšuje hospodářskou hodnotu plakátů.

49 S ohledem na vše výše uvedené je na položené otázky třeba odpovědět, že čl. 4 odst. 2 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že pravidlo vyčerpání práva na rozšiřování se neuplatní v situaci, kdy reprodukce chráněného díla poté, co byla se svolením nositele autorského práva uvedena na trh v Unii, doznala takového nahrazení nosiče, jako je přenos této reprodukce otištěné na papírovém plakátě na plátno, a v této nové formě je znovu uvedena na trh.

K nákladům řízení

50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Článek 4 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že pravidlo vyčerpání práva na rozšiřování se neuplatní v situaci, kdy reprodukce chráněného díla poté, co byla se svolením nositele autorského práva uvedena na trh v Evropské unii, doznala takového nahrazení nosiče, jako je přenos této reprodukce otištěné na papírovém plakátě na plátno, a v této nové formě je znovu uvedena na trh.

Podpisy.